

דברות קודש

מאת
נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת ויחי

נאמטא

כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה

או לעילוי נשמת

ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:

א.ש. אשדוד

0527627127

פרשת ויחי

מתיחדין לעלא באחד. אוף הכי איהי
אתיחדת לתתא ברזא דאחד.

זקני הערוגת הבשם מביא (חיי שרה
ד"ה לאברהם למקנה לעיני בני חת) מה
שכתב זקני בפנים יפות (תרומה על
הפסוק מאת כל איש) התפרנסו זה מזה
(ברכות ג:), דישאל נקראו גוי 'אחד',
ואותיות אחד מרמזין על עשירים
ועניים, א' הוא מלשון אלוף, ד' הוא
מלשון דלים, ח' הוא שני זיינין,
כדאיתא בשבת (קד:): נתכוין לכתוב
ח' וכתב שני זיינין, וזה מרמז על
הענין של התפרנסו זה מזה. וזה מה
שענו השבטים על שאילתו של יעקב
שמא אין בכם אחדות, ענו ואמרו
שמע ישראל וגו', כשם שאין בלבבך
אלא אחד כך אין בלבנו אלא אחד.

יעקב אבינו מסר לבניו שרק ע"י
אחדות יזכו להיגאל, ענין מסירות
דבר זה ע"י יעקב בא דייקא בעת
הזאת שיעקב אבינו ראה שמשפחתו
של שבעים נפש, בירידתן למצרים
יהיו לגוי גדול ועצום, ושמה הם
יהיו לעם, ולכן דאג שהאחדות

ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האספו
ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם
באחרית הימים (בראשית מט א).
וברש"י, בקש לגלות את הקץ
ונסתלקה ממנו שכינה.

איתא בספר אילה שלוחה מזקני
הרה"ק רבי נפתלי מראפשיץ זי"ע
שאמרו חז"ל (ילקוט שמעוני מט א)
ויקרא יעקב אל בניו, בקש יעקב
לגלות לבניו קץ הימין ונסתלקה ממנו
שכינה. אמר, שמא יש פסול בזרעי,
ע"כ. רצה לומר שמא ח"ו אין אחדות
ביניהם, כי פסול הוא לשון הסתלקות
והתרחקות, כמו זה פוסל עדין של
זה וזה פוסל עדין של זה (סנהדרין
כג.), והם שפיר השיבו לו, שמע
ישראל וגו', כשם שאין בלבבך אלא
אחד כך אין בלבנו אלא אחד, רצה
לומר כמו שאתה רואה שאנו
מייחדים באמת את שמו יתברך
הגדול והנורא, מזה תדע שאנו ג"כ
כאיש אחד, כי אם אין אחדות לתתא
אין אחדות לעילא, כמו שמבואר
בזוהר הק' (ח"ב קלה.) כגוונא דאינון

אתכם ציון. הרי שימי השובבים קשורים לענין הגאולה.

גאולתן של ישראל יהיה ע"י האחדות כדאמרן, וענין זה של אחדות מרומז בפרשיות אלו שבתחילת ספר שמות, שמהם מורכבים ימי השובבים, שמות, וארא, בא, בשלח, יתרו, משפטים, שהראשי תיבות שלהם הוא שובבים.

בפרשת שמות כתיב (שמות ב יב-יד) ויפן כה וכה וירא כי אין איש ויך את המצרי ויטמנהו בחול. ויצא ביום השני והנה שני אנשים עברים נצים ויאמר לרשע למה תכה רעך. ויאמר מי שמך לאיש שר ושפט עלינו הלהרגני אתה אומר כאשר הרגת את המצרי ויירא משה ויאמר אכן נודע הדבר. וכתב רש"י (שם) ויירא משה. כפשוטו. ומדרשו, דאג לו על שראה בישראל רשעים דילטורין, אמר, מעתה שמא אינם ראויין להגאל אכן נודע הדבר - ומדרשו, נודע לי הדבר שהייתי תמה עליו, מה חטאו ישראל מכל שבעים אומות להיות נרדים בעבודת פרך, אבל רואה אני שהם ראויים לכך. הרי שמושה רבינו דאג שבגלל חוסר האחדות אצל כלל ישראל אינם ראויים להיגאל.

ישורר ביניהם, במיוחד שהם מורכבים משנים עשר שבטים.

ולכן מובן גם מה שחזר וכפל ענין זה גם בסוף הברכות, כל אלה שבטי ישראל שנים עשר וזאת אשר דבר להם אביהם ויברך אותם איש אשר כברכתו ברך אותם (בראשית מט כח), וכמו שכתב רש"י (שם), לא היה לו לומר אלא איש אשר כברכתו ברך אותו, מה תלמוד לומר ברך אותם, לפי שנתן ליהודה גבורת ארי, ולבנימין חטיפתו של זאב, ולנפתלי קלותו של אילה, יכול שלא כלן כולם בכל הברכות, תלמוד לומר ברך אותם. הפסוק מתחיל כל אלה שבטי ישראל שנים עשר, ומסתיים, איש אשר כברכתו ברך אותם, לומר להם שהגם שהם מורכבים משנים עשר שבטים נפרדים, בכל זאת הם כולם נכללים בכלל אחד, ורק כך יזכו להיגאל מהגלות.

פרשה זו מהווה הקדמה לימי השובבים שממשמשים ובאים בימי השבוע הבעל"ט. ימי השובבים קשורים לענין הגאולה כמו שאנו רואים בפסוק (ירמיה ג יד) שובו בנים שובבים נאום ה' וגו', ולקחתי אתכם אחד מעיר ושנים ממשפחה והבאתי

במדבר ויחן שם ישראל נגד ההר (שמות יט ב). ומפרש רש"י (שם) ויחן שם ישראל - כאיש אחד בלב אחד.

פסוק זה של שובו בנים שובבים מעורר את האדם לתשובה, שלפי פשוטו של מקרא רק אחד מעיר ושנים ממשפחה, יזכו לגאולה. וצריך כל אחד להתבונן אם הוא יזכה להיות מאלו שיזכו להיגאל. בענין זה הרמוז של שובבים, שהוא כינוי על שבתות אלו שקורים הפרשיות של גאולת מצרים, הוא על דרך זה שגם בגאולת מצרים אנו מוצאים ענין זה, כמו שנאמר וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים (שם יג יח). וכמו שמביא רש"י באחד מפירושו על פסוק זו (שם) חמושים - מחומשים, אחד מחמשה יצאו, וארבעה חלקים מתו בשלשת ימי אפילה. וצריך האדם להתעורר כשמתבונן שכמו ביציאת מצרים רק אחד מחמשה יצאו, כמו כן בגאולה העתידה רק אחד מעיר ושנים ממשפחה יצאו מהגלות.

כאשר ניצבים אנחנו על מפתן ימי השובבים רצוני לעורר על עוד עניין, שאמנם אנו מרבים לעורר בענין זה, אבל הוא מהדברים שצריך חיזוק, ולכן כמה שמעוררים בענין זה עדיין אינו מספיק, והוא בענין הכלים הטכנולוגיים.

גם בפרשת בא בקרבן פסח נאמר, דברו אל כל עדת ישראל לאמר בעשור לחודש הזה ויקחו להם איש שה לבית אבות שה לבית. ואם ימעט הבית מהיות משה ולקח הוא ושכיניו הקרוב אל ביתו במכסת נפשות איש לפי אכלו תכוסו על השה (שם יב ג-ד). הרי אנו רואים שגם ענין הקרבן פסח שלקח לעצמו חלק חשוב בתהליך של גאולת מצרים, היה דוקא נאכל בחבורה, להורות על חשיבות הענין של אחדות בתהליך הגאולה.

גם בפרשת בשלח בקריעת ים סוף אמרו חז"ל (מדרש תנחומא פרשת בשלח אות י) שנחלק הים לשנים עשר שבילים, וקפאו המים ונעשו ככלי זכוכית, ובעץ יוסף (שם) ביאר שנעשה הים גזרים הרבה כמספר שבטי בני ישראל, כדי שיהיה לכל שבט ושבת שביל בפני עצמו שנאמר לגזור ים סוף לגזרים (תהילים קלו, יג), ונעשה הים ככלי זכוכית והיו רואין אלו את אלו. הרי אנו רואים שהגם שנקרע הים לשנים עשר גזרים, ולכל שבט ושבת היה לו שביל נפרד, בכל זאת היה רואים אלו את אלו, והוא מסמל הענין שאמרנו שהגם שהיו שנים עשר שבטים נפרדים, בכל זאת רק ע"י אחדות זכו להיגאל ממצרים.

גם בפרשת יתרו מצינו ענין זה כמו שנאמר, ויבאו מדבר סיני ויחנו

מדברים אחד אל השני, כאשר שתי אנשים עם כלים מתיישבים זה ליד זה, אינם שמים לב בכלל שיושב עוד אדם לידם, וזה בגלל שהם כל כך שקועים בכלים שלהם.

אלו שיש להם כלים לא מדברים בכלל עם עוד אנשים, כשהוא צריך משהו מחבר שלו או מאשתו, או כשהוא רוצה לדבר עם הילדים שלו. הוא שולח להם הודעה, כי אין לו זמן לשוחח עמם כלל, וזה איום ונורא ממש, היפוך היהדות.

הגאולה יגיע ע"י אחדות כדאמרן, וכל הכלים האלו הם הגורמים היפך ענין זו. ועל כן בימי השוכבים שכולנו שבים בתשובה אל ה' יש להתחזק מאוד בענין הקדושה ורח"ל שלא ליפול ברשת של היצה"ר, וכן להתחזק בענין של בין אדם לחבירו, להאיר פנים ולשוחח אחד עם רעהו ולהיות באחדות גמור עם כל אחד אשר בשם ישראל יכונה, וכך בוודאי נזכה ליגאל בקרוב.

יעזור השי"ת שנזכה לחזור בתשובה שלימה, ולהיות מאוחדים אחד עם השני, ועל ידי כן נזכה לגאולתן של ישראל בביאת גוא"צ בב"א.

מתוך רעוא דרעוין שב"ק פרשת ויחי תשפ"ב

שמעתי סיפור לפני שנתיים, באחד מהתלמודי תורה שהזמינו אוטובוס כדי להוציא את התלמידים של כתה ו' לטיול, וכמו שרגילים ילדים שיוצאים לטיול בגיל כזה, היה ב"ה קול רעש גדול, ולנהג האוטובוס הפריע הרעש מאוד, ואמר, שרק אתמול הסיע ילדים מכיתה ו' מבית ספר חילוני ה"י, והיה שקט מופתי בכל הדרך.

המנהלים מהחיידר התבוננו על הסיבה של הרעש אצל הילדים, מול השקט של הילדים החילונים, אך מיד הבינו שהסיבה הוא פשוטה למאוד, הילדים החילונים היו כל אחד שקוע עמוק עמוק בתוך הכלי (הטלפון) שלו, ולא שמו לב שיושב לידם עוד ילד. משא"כ הילדים של החיידר התנהגו כמו ילדים בריאים, 'גישמאקער לעבידיגער קינדר', שמדברים אחד עם השני באהבת רעים כדרכם של יהודים.

צריכים לדעת שחלק מהחסרונות הנוראות של הכלים המשחיתים האלו הוא שגורם לפירוד לבבות, שכל אחד חי לעצמו, עמוק בתוך עולמו, ואינם חושבים כלל מה שקורה לזולת.

כאשר שתי יהודים נפגשים

שבת קודש פרשת ויגש תשפ"ג

קידושא רבא

שמחת האויפדוף להחתן אברהם ישעיה פרקל ני"ז
והחתן מיכאל שלום דוזן ני"ז

מוצאים בחינה זו של חינוך בית המקדש, שבשבוע זה הם יחנכו בע"ה את הבית המקדש שלהם, שהלא כל בית יהודי הוא בית של השראת שכינה והוא בבחינה של מקדש מעט.

בפרשתן כתיב (בראשית מו כט) ויאסור יוסף מרכבתו ויעל לקראת ישראל אביו גושנה וירא אליו ויפול על צואריו ויבך על צואריו עוד. ורש"י כתב שיעקב לא נפל על צוארי יוסף ולא נשקו, ואמרו רבותינו, שהיה קורא קריאת שמע באותו זמן.

ובגור אריה מכאר הענין, מכיון שראה יעקב את יוסף לאחר שלא ראהו שנים רבות כל כך, נולדה בו אהבה גדולה אליו ומיד לקח אהבה זו וקרא קריאת שמע. וזהו מדת החסידים, כאשר יקרה להם דבר טוב

בשבת קודש זה אנו מציינים עשרים וארבעה שנים מאז שנכנסנו לבית המדרש הזה. בשבת פרשת ויגש תשנ"ט התקיימו לראשונה התפילות בבית המדרש הזה, ואז חנכו בית מקדש מעט זה.

השבת הזה הוא השבת שאחרי חנוכה, וידוע שאצל חסידים היו אומרים ש'שבת נאך יו"ט', יש לה שתי מובנים, אחת שהוא השבת שאחרי יו"ט, והשניה שהשבת עדיין יו"ט, והיות שאנו מוצאים בחז"ל (שבת כא:) שחנוכה נקרא יום טוב, לכן גם בחנוכה יש בחינה של 'שבת נאך יום טוב'.

בימי חנוכה אנו קורים הפרשה של חנוכה המזכה, שבחנוכה חנכו הבית המקדש מחדש אחרי שטמאו אותו היונים, וגם אצל החתנים אנו

שמע, בגלל שהוא מעצמו קורא קריאת שמע מתוך שהוא אוהב את הקב"ה אשר עושה לו כל זה, ומקבל על עצמו מלכותו ואהבתו.

יעזור השי"ת שיוכה החתן אברהם ישע"י ללכת תחת החופה בשעה טובה ומצלחת, ויוכה לבנות בית נאמן בישראל, וכמו כן שהחתן מיכאל שלום יוכה ללכת תחת החופה בשעה טובה ומצלחת, ויוכה לבנות בית נאמן בישראל, וגם לרבות כל המשפחות שיחיו, שירווי רוב נחת ותענוג דקדושה מהם ומכל יוצ"ה, ושכולנו נזכה לראות רוב נחת מצאצאים שלנו, עדי נזכה לביאת גוא"צ בב"א.

מיד מתדבקים אל הקב"ה על הטובות והאמת שעשה עמם, ולכן קרא קריאת שמע שבו נזכר ייחוד מלכות שמים (דברים ו ד) ואהבתו (שם פסוק ה). וראוי היה לקרות קריאת שמע כאשר בא אליו יוסף אחר הצער הגדול אשר היה לו בעבורו, ועתה ראה אותו מלך, היה אוהב את הקב"ה אשר עושה לו זה, וקבל מלכותו ואהבתו ויראתו.

בן הוא הדבר לדין, שכשחתן זוכה להקים את ביתו הוא צריך להיות מלא אהבת ה' על הטובות שעשה השי"ת עמו, והגם שאנו מוצאים בדברי חז"ל (משנה ברכות ב ה) שחתן פטור מקריאת שמע, יש לומר שחתן בליל חופתו אינו צריך מצוה שיקרא קריאת

רעזא דרעזין

שלימ"א על המטום, וביקש ברכה ממנו שה' ישלח ברכה במעשי ידיו, המשגיח ברכו והוסיף ונתן לו עצה וכך אמר לו 'כשאתה נכנס ליהודי לדבר על הכולל ולבקש תרומה נדיבה, אל תדבר עם היהודי, אלא עם השי"ת, זאת אומרת כשאתה עומד לפני יהודי ואתה מבקש בקשתך, עיקר כוונתך

ויגש אליו יהודה וגו' (בראשית מד יח). ואיתא במדרש (בר"ר צג ו) שהיה הגנשה למלחמה לפיוס ולתפילה.

ויש לומר על פי מה שראיתי מובא, שאחד מראשי הכוללים נסע לארה"ב לגייס כספים בשביל הכולל ופגש את המשגיח הרה"צ רבי דן סגל

ובבני יששכר (מאמרי חדשי כסלו טבת מאמר ד הלל והודאה קלט) כתב לבאר ענין זה, על פי מה שמבארים הפסוק (תהילים יח ד) 'מהולל אקרא ה' ומן אויבי אושע', כי המשכיל לא יצטרך לבקש בקשתו מאת השי"ת דרך בקשה רק דרך שבת, בדמיון אם יצטרך לבקש רפואה, יודה וישבח להשי"ת שהוא רופא חולים, ותיעשה בקשתו ממילא בלי קטרוג. וזהו 'מהולל אקרא ה'', אקרא להשי"ת דרך הילול ולא דרך בקשה, ותיכף מאויבי אושע. ואפשר לומר שזו היתה אופן התפילה של יהודה כאן.

הענין הנעלה שיסדר האדם שבחו של מקום לפני שמתפלל יש לבאר גם בדרך פשט, שמדרכי העולם שאוהבים לעזור ולסייע לאנשים שמודים ומוקירים להם על גמולם הטוב, ולכן כשאדם מודה ומשבח להשי"ת זה נותן לו פתחון פה שיוכל להתפלל ולבקש צרכיו.

בשבועות האחרונים אנו רואים שיש עצירת גשמים בארץ ישראל, וחלק מהבתי דינים יצאו עם קריאה שיתחילו לומר 'ועננו בורא עולם' בגלל עצירת הגשמים שיש בארץ

יהיה שאתה עומד לפני מלך מלכי המלכים ואתה מבקש ממנו שהוא יעזור לך עם ההוצאות המרובות של הכולל'.

כמו כן אפשר לומר שכשניגש יהודה לדבר עם יוסף קשות בבחינה של מלחמה, כיוון באותם מילים גם כן כוונת תפילה להקב"ה.

בספר בית אברהם כתב, ש'אלוי' הוא לשון נסתר, המרמז להקב"ה, וכמו 'יורא אלוי ה' (בראשית יח א) שהוא אתערותא דלעילא, שהשי"ת נראה אליו, כאן 'ויגש אלוי יהודה' באתערותא דלתתא, שהוא ניגש להקב"ה להתפלל.

כבר דיברנו בבוקר שגם בחנוכה יש בחינה של 'שבת נאך יו"ט'. ואפשר לומר שאנו ממשיכים הענין של 'הלל והודאה' כפי המבואר בפרשתן. דהנה התולדות יעקב יוסף מביא בשם מרן הבעש"ט זי"ע ביאור הפסוק 'ויגש אלוי יהודה', שיהודה הוא לשון שבח והודאה, שיהודה נקרא על שם הענין של הודאה, כמו שאמרה לאה (שם כט לה), 'הפעם אודה את ה'', וענינו כדאיתא בגמרא (ברכות לב.) לעולם יסדר אדם שבחו של הקב"ה ואחר כך יתפלל.

שליט"א אמר שלא זכור לו מעולם גשמים כאלו, בזה אנו רואים בחוש הקיום של 'וציותי את ברכתי', ושמעתי כי בישוב בית חלקיה בכו מתוך רוב שמחה ופשוט רקדו בבית הכנסת.

אך אמנם כי עדיין אנו צריכים לגשמים ועם ישראל עודם מתפללים על זה, אולם כשאנו ממשיכים להתפלל להקב"ה 'ותן טל ומטר לברכה' אנו צריכים קודם כל לסדר שבחו של מקום ולהודות לו על ההשפעות ועל הגשמי ברכה שכן זכינו.

דברים אלו אמורים גם לגבי החתנים שלפני החתונה צריכים לשפוך תפילה ותחנונים שהקב"ה יצליח דרכם ויזכו להקים בית נאמן בישראל, ובחדא מחתא הם צריכים גם לתת שבה והודאה להש"ת בהגיעם ליום חתונתם, ובפרט בדורנו אנו שאנו חיים בעולם עם כל כך הרבה נסיונות, וכשבחור זוכה לבחינה של קריעת ים סוף ולמצוא את זיווגו, אין אנו מספיקים להודות לך ה' אלו קינו.

אבל החתנים צריכים גם לדעת שענין השבח והודאה מתחיל במדת הכרת הטוב, אדם שרגיל להודות לזולת על הטוב שגמל אתו, מזה ילמד גם להודות ולשבח להש"ת לכל

ישראל. פנה אלי אחד המתפללים ושאלתו בפיו למה פה בבית המדרש אין אומרים את התפילה, והשבתי אותו דבר, ראשית שהבי"ד דפה בעירנו עדיין לא הורו לומר התפילה, ושנית שהיה ידוע בירושלים שאינם אומרים התפילה של עצירת הגשמים עד י"ג טבת, שהוא היומא דהילולא קדישא של זקני הרה"ק רבי משה מלעלוב זי"ע שיחול השבוע ביום שישי הבעל"מ, שמקובל שבזכותו יגיע גשמי ברכה, אך אותו היהודי השיבני שהסיבה שכבר עוררו מעכשיו להתפלל על הגשמים, היות שהשנה שעברה היתה שנת השמיטה, ויש צורך גדול לגשמים.

אחת מהמקומות שהדאגה על החוסר בגשם היתה גדולה מאוד היה בישוב בית חלקיה, השבוע ביום המסוגל בזאת חנוכה זכינו לגשמי ברכה, והשבתי אז שב"ה שאנו זוכים לכאלו השפעות ביום זאת חנוכה, אבל עדיין לא ידעתי עד כמה הדברים מגיעים, בזאת חנוכה ירד 105 מ"מ של גשם בישוב בית חלקי' ובישובים השכנים לה, כולם ישובים של שומרי שמיטה, בניגוד למקומות אחרים שם ירד רק 29 מ"מ של גשם, הרב של הישוב ש"ב הרה"ג רבי שלמה פולק

ונגע מאוד ללבו של רבי אלעזר, וסיפר לאביו הרה"ק הרבי ר' אלימלך זי"ע, ואמר ליה, למה לא אמרת לו 'שאל אביך', בלשון שאלה, אע"ג שעדיין אין לך עכשיו בחינה זו. וזהו 'אדני שאל את עבדיו לאמר היש לכם אב או אח', היינו להרגיש התקרבותו ית' אליו, שהוא לו כמו אב מסור, ואע"פ שעדיין אין לו הרגש כזה, מתוך האמונה שהאמת כן, יקח בחינה זו בתור שאלה, עד שירגיש בפנימויות הלב.

ובן בענין אהבת ישראל, שירגיש על כל אחד מישראל שהוא אחיו, ועי"ז שירגיש באיש יהודי שהוא אחיו, אז בזה זוכה שהקב"ה הוא אביו, ואב אחד לכולנו. ולכן איתא העצה ממרן האריז"ל (שעה"כ דף א ט"ב) לקבל על עצמו מצות ואהבת לרעך כמוך קודם התפלה, שע"ז יזכה לאני ה'. ואם עדיין אין לו בחינה זו יקח אותה לכל הפחות בתור שאלה, עד שיזכה להרגיש אותה.

ויש לומר שיוסף ידע שמתחיל גלות מצרים, וידע שהדרך היחידה שיוכלו להתקיים בתוך הגלות הוא רק אם ירגישו התקרבות להשי"ת, ולכן שאל אם יש להם אב, דהיינו אם

הטובות שעשה עמו. חתן שמתחתן בראש וראשונה צריך להביע הכרת הטוב להוריו על כל הטירחה ועמל שהשקיעו בו לגדלו עד שהגיע הלום.

כמו כן צריכים החתנים לדעת על ענין הכרת הטוב שצריך להיות בבית ככל עת ובכל שעה, ואדם שמלומד בהכרת טוב, כשיש לו בקשה ימחרו לעשות מבוקשתו בחפץ לב.

ועל פי דרך זה נראה לפרש כונת הכתוב 'ואת יהודה שלח לפניו וכו' להורות' (בראשית מו כח) כי יהודה הוא לשון הודיה כדאמרן. יעקב אבינו שלח את יהודה לפניו, בגלל שהוא ידע שהקיום של כלל ישראל בגלות הוא רק באופן של הודאה, כשיוודעים להודות להשי"ת על כל שעל ושעל.

הבית אברהם מבאר הפסוק (בראשית מד יט) 'אדני שאל את עבדיו לאמר היש לכם אב או אח'. ששאל הוא מלשון שאלה, והוא ע"ד שהיה אצל הרה"ק הר"ר אלעזר מליזענסק זי"ע, שהיה אצל הרה"ק הר"ר ברוך ממעזיבון זי"ע, ומתוך דבקות עצומה נאנה ואמר 'אוי מאמע'. נענה רבי ברוך ואמר, ודלמא לאו אביו הוא,

ואני הגיל לומר בביאור מה שאמרו
 חז"ל (סוטה יז.) איש ואשה זכו
 שכונה ביניהן, אם המבט הוא שלא
 מגיע לך, רק מסתכלים שכל מה
 שמקבלים הוא בכחינה של 'זכו', אז
 שכונה שרויה ביניהן, חתן החושב
 שחתן דומה למלך, ואם הוא מלך אזי
 הכל מגיע לו, אז הוא בכחינה של
 אדם שיש בו גסות הרוח שהקב"ה
 אומר עליו אין אני והוא יכולין לדור
 בעולם (סוטה ה.).

הכחינה של חתן דומה למלך צריך
 להיות באופן של אין מלך
 בלי עם, שהמלך תמיד צריך לדאוג
 לזולת, ובאמת שהחתנים קיבלו השבת
 דוגמא ממשית לדבר זה ששני החתנים
 דאגו כל אחד זה לזה, כשכל אחד
 דאג שהשני יקבל הכבוד הראוי לו,
 וזהו ההכנה הראויה ביותר לקראת
 החתונה.

יעזור השי"ת שנוכה להיות ראויים
 להשראת השכינה עדי נוכח
 לבנין בית השלישי בביאת גוא"צ בב"א.

מרגישים שהקב"ה הוא כמו אב, וכמו
 שמבאר הבית אברהם, הוא אמר להם
 שגם אם הם אינם בדרגה זו, יקחו
 להם דרגה זו בתור שאלה וכדאמרן.

והדרך להגיע לבחינה זו, הוא ע"י
 'היש לכם אח', שע"י האחדות
 ואהבת ישראל יזכו להדרגה של 'היש
 להם אב', התקרבות לאבינו שבשמים.

דברים אלו נוגעים גם לגבי החתנים,
 כשהם מקימים את ביתם
 החדש, אם הם רוצים שהבית יהיה
 בה השראת השכינה, זה מתחיל עם
 'היש לכם אח', כמבואר בפרשתן (שם
 מה יד) ויפול על צוארי בנימן אחיו
 ויבך ובנימן בכה על צואריו. וכמו
 שמפרש רש"י, שיוסף בכה על שני
 מקדשות שעתידין להיות בחלקו של
 בנימן וסופן להחרב (מגילה מז:) ובנימן
 בכה על משכן שילה שעתיד להיות
 בחלקו של יוסף וסופו להחרב.
 ששתיהם בכו על החורבן של השני,
 כמו כן היסוד של בית יהודי כשכל
 אחד דואג בשביל השני.

שמחת התנאים

להחתן בן הר"ד שלמה פשקוס הי"ו

נכד הרה"ח רבי בנימין פשקוס הי"ו

יום שני פרשת ויחי אור לי' טבת תשפ"ג

שבהשתתפות בשמחת תנאים דווקא
ביום עשרה בטבת יש מעין תיקון
לפגם שנאת חינם בהראות איך כולנו
שמחים בשמחתם של חברנו.

ויעזור השי"ת שיזכו החתן והכלה
לבנות בית נאמן בישראל,
שיהא בנין עדי עד וקשר של קיימא,
ושהזיווג יעלה יפה, ושהחתונה תהיה
בעז"ה בשעטומ"צ, ושיזכו המחותנים
שליט"א להשפעות ברו"ג ולנחת מעל
צאצאיהם, ושזוכה לבנין ביהמ"ק
בביאת גוא"צ בב"א.

הנה היום הוא ליל עשרה בטבת,
ואיתא בחז"ל (ברכות ו:): 'כל
הנהגה מסעודת חתן וכו' ואם משמחו
מה שכרו וכו' רב נחמן בר יצחק אמר
כאילו בנה אחת מחורבות ירושלים,
ויעזור השי"ת שיתקיים כן במהרה.

ואיתא בחז"ל (יומא ט:): שבית המקדש
השני נחרב בעוון שנאת חינם,
וזאת ידוע שבניקל הוא לאדם
להשתתף בצערו של חברו, אבל
להשתתף ולשמוח בשמחתו של חברו
הוא מדרגה נעלה ביותר, ולזה אפשר

הוצאות הגליון נדבת

ידידנו הרב"ג רבי **פינחס משה אשר שליט"א**

מו"ץ בקהילתינו הק' זמג"ש בבית מדרשינו

לדגל השמחה הגדולה השרויה במעונו בהולדת הנכדה למזל"ט

בת לבנו ידידנו הר"ר **צבי הירש לייב אשר** הי"ו

שמות הקידושא רבא יתקיים בשב"ק זו בהיכל בית מדרשינו

מיד לאחד התפילה

יזכו לגדלה לתורה לחופה ולמעשים טובים, ויזכו לדרות דוב נחת

ותענוג דקדושה מכל יוצ"ח, בבריות גופא ונהורא מעליא

זכר שולם יהיה צדיק

לזכר ולעילוי נשמת

מוה"ר **אברהם יוסף** בן מוהר"ר **משה** זצוק"ל

אבדק"ק אונגוואר ובעל מח"ס אבני שוהם

נלב"ע ט"ז טבת

ת.נ.צ.ב.ה.